

— Сега искамъ и азъ да ти направя едно добро. Искашъ ли да научишъ езика на животнитѣ?

— Искамъ, — рекълъ овчарьтъ, — отъ много знание глава не боли.

— Отвори си устата да плюна въ нея, — рекла змията, — и ти ще почнешъ да разбирашъ езика на всички животни.

— Страхъ ме е да не ме ухапешъ! — рекълъ овчарьтъ.

— Макаръ че съмъ змия, но нѣма да ти върна съ зло за доброто, не бой се, — рекла змията. — Пъкъ ако те е страхъ, дай да ти плюна въ кавала. Като посвиришъ съ него, пакъ ще научишъ да разбирашъ езика на животнитѣ. Но щомъ издадешъ нѣкому тайната си, ще умрешъ.

Овчарьтъ се съгласилъ, далъ си ка-

вала, змията плюнала въ него и си отишла.

Овчарьтъ надулъ кавала и посвирилъ малко. И отведнажъ почналъ да разбира езика на животнитѣ.

За единъ голѣмъ празникъ овчарьтъ се накаралъ да иде на единъ манастиръ на поклонение заедно съ жена си. Яхналъ той коня, качилъ жена си на кобилката и тръгнали. Кобилката вървѣла едвамъ-едвамъ.

Коньтъ ѝ рекълъ:

— Върви по-бърже, кобилке, ще закъснѣемъ.

— Какъ да вървя, — рекла кобилката, — уморихъ се.

Овчарьтъ разбралъ разговора, свалилъ жена си отъ кобилката, качилъ я на коня, а самъ той тръгналъ пешкомъ и повелъ кобилката.

Жена му се очудила на това, но нищо не рекла.

Като повървѣли малко, видѣли на едно старо хралупато дърво едно пиленце. То пѣло и като пѣло думало: